

[Viggo Starcke.]

Der har været et uforsvarligt hastværk med folkepensionen — er der mange der synes — og ingen hensyntagen til vælgerne. Man har i det udvalg, som behandlede forslaget om folkeforsikring, været meget utilbøjelig til at give den fornødne tid og de fornødne oplysninger til befolkningen. Noget lignende skete ved behandlingen af svangerskabsloven. Det ærede medlem hr. Bundvad knyttede nogle bemærkninger til gennemførelsen af svangerskabsloven. Jeg skal ikke knytte mange bemærkninger dertil, det gjorde jeg under debatterne her i salen; men jeg vil gerne understrege, at nu har vi i Danmark gennemført en lov, efter hvilken det er tilladeligt at slå småbørn ihjel af økonomiske grunde. Dette er ikke noget kulturfremskridt. Man taler så meget om social tryghed. Der er ikke skabt social tryghed for småbørn, sålænge man kan slå dem ihjel på noget, man kalder en socialmedicinsk indikation, men som kun er en social indikation. Denne lov er efter mit skøn en oprørende lov, og dens vedtagelse kan kun forklares og kun forsvares, hvis de partier, som gennemførte den, og de folketingsmænd, som stemte for den, har den anskuelse, at lønspørgsmålet ikke kan løses, at boligspørgsmålet ikke kan løses, og at fattigdommens og arbejdsløshedens problemer ikke kan løses. Vi ved, at disse problemer kan løses, og hvis man vil give os lejlighed dertil, vil vi tilbyde at løse dem; vi kender midlerne dertil.

Man jamrer fra mange sider over de store årgange, der rykker frem, som om det var en ulykke. Da man i 1930'erne havde de små årgange, jamrede man over disse små årgange. Jeg synes, man må huske, at hver gang der fødes et barn og en mund, som skal mættes, fødes der også to hænder, som kan bestille noget og fylde munden. Derfor er de store årgange ikke en ulykke, hvis blot man giver dem adgang til en arbejdsplads og til produktionsmuligheder.

Herhjemme har vi været vidne til de

svingninger, som det kommunistiske parti har foretaget i den sidste tid; vi har set det lydige ærede medlem hr. Aksel Larsen med krølle på halen følge alle de svingninger, som har fundet sted i Sovjetrusland. Men jeg vil gerne pege på det alvorlige problem, som vi har herhjemme: den stærke, systematiske og velorganiserede kommunistiske infiltration, som finder sted ved vore skoler, ved vore universiteter og i vor administration. Det er en farlig ting, som man må have opmærksomheden henvendt på.

Den stærke interesse, der i øjeblikket findes ude i befolkningen for retsforbundets politik, og som giver sig udtryk i meget store forsamlinger, når vi holder møder, har medført, at socialdemokratiet har været nødt til at udsende et lille skandskrift imod retsforbundet i håb om at bremse denne udvikling. I dette lille skrift anklager man retsforbundet for, at vi ikke var tilhængere af avancestop, at vi ikke var tilhængere af prisstop, og at vi ikke stemte for monopolloven. Dertil vil jeg sige, at vi er i stand til at give faldende priser, hvis man fjerner de årsager, som i dag medfører prisstigninger, at vi i og for sig ikke ønsker en kontrol af monopolerne, vi ønsker monopolernes afskaffelse. Vi ønsker ikke at klippe neglene på kapitalismens og særrettighedernes udbytning; vi ønsker denne udbytning bragt til ophør. Se, det er en arbejdervenlig politik, som det ærede medlem hr. Bundvad sikkert i sit inderste er enig med mig i.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard erklærede i dag den såkaldte velfærdsstat sin kærlighed; han sagde, at han var tilhænger af velfærdsstaten, men at han ikke i og for sig var tilhænger af formynderstaten. Fra retsforbundets side er vi ikke tilhængere hverken af en velfærdsstat eller af en formynderstat; vi er tilhængere af en retsstat. Under en retsstat vil enhver have mulighed for at sikre sig selv den velfærd, som han føler trang til; og det, som er velfærd for den ene, er ikke velfærd for den anden. Velfærdsstaten kan kun gennem-